

HỒI 19

THAY MẶT ĐỔI TÊN

H

ữu Tâm Nhân cõi lòng nguội lạnh, nhưng cũng cảm thấy chua xót dâng trào.

Ngô Tiểu My xúc động, mặc dầu nàng nổi tiếng cứng cỏi chẳng kém nam nhi, khinh thường mọi vật trên đời, nhưng câu chuyện xảy ra trước mắt như cõi mộng, làm cho nàng bàng hoàng, chua xót không nguôi. Dù sao nàng chỉ là nữ tránh sao khỏi đau lòng khi thấy người bạn tuần tiết vì tình. Chính bản thân nàng cũng không biết sẽ đi về đâu, trên con đường tình muôn lối! Nàng đau buồn than thở, thương cho số kiếp con người! Một lần nữa nàng vòng tay cúi đầu tạ ơn Hữu Tâm Nhân, rồi băng mình ra đi trên con đường vô định.

Hữu Tâm Nhân đưa mắt nhìn theo đến lúc nàng mất dạng mới lùi lại chỗ phiến đá. Lúc này Thất Hồn Nhân đang ngồi ôm chặt thi hài Hoàng Thượng Chí, đôi dòng lệ chảy ướt đầm cả vạt áo của bà. Hữu Tâm Nhân bất giác kêu lên:

- Mẹ! Tại sao vậy?

Thất Hồn Nhân như sực tỉnh, đáp bằng giọng thiếu não u buồn:

- Ta sợ hết hy vọng rồi, con ạ! Nếu vậy ta sẽ suốt đời ôm hận không nguôi!

Hữu Tâm Nhân ngạc nhiên về thái độ của mẹ nàng quan tâm đến thế chắc có chuyện gì quan trọng lắm.

Giữa lúc bầu không khí nặng nề đang phủ kín cõi lòng nàng, thì đột nhiên, mẹ nàng hoan hỉ nói:

- Nó sắp tỉnh lại! Cảm ơn trời đất ban phước lành!

Hữu Tâm Nhân quá khích động nói:

- Mẹ, nếu thật thế, thì...

Thất Hồn Nhân, nói:

- Nó sắp sống lại thực! Ta cảm thấy cơ thể nó nóng dần, và quả tim đập nhè nhẹ! Có lẽ nó sắp hồi tỉnh.

Hai mẹ con Thất Hồn Nhân giương đôi mắt chăm chú nhìn vào thi hài Hoàng Thượng Chí, chỉ thấy chàng nằm duỗi thẳng người ra, mũi có thoáng chút ít hơi thở, vẻ mặt đỏ hồng chứng tỏ chàng hồi tỉnh thật.

Thất Hồn Nhân khoan khoái, vội đặt thi hài Hoàng Thượng Chí nằm ngay trên mặt đất, và để mắt quan sát từng cử chỉ một. Bỗng nhiên Thất Hồn Nhân bảo nhỏ:

- Ta giao nó cho người?

Hữu Tâm Nhân ngạc nhiên:

- Mẹ, giao chàng cho con à?

Thất Hồn Nhân đáp nhanh:

- Đúng vậy!

Thất Hồn Nhân nói xong thò tay vào trong rút ra một cái bọc, không rõ là bọc gì, đưa tận tay Hữu Tâm Nhân và ghé sát vào tai nàng thì thầm.

Nói xong bà vội lánh mặt chỗ khác.

Đúng như dự đoán của Thất Hồn Nhân, Hoàng Thượng Chí thở một hơi dài và từ từ tỉnh dậy. Chàng hé mắt thấy Hữu Tâm Nhân đứng trước mặt, vội vòng tay thi lễ và nói:

- Tại hạ kính lời tạ ơn cô nương cứu mạng. Sau này tại hạ sẽ tìm phương kế báo đền!

Hữu Tâm Nhân cười khê hỏi:

- Báo đền bằng cách nào?

Hoàng Thượng Chí không ngờ phải nghe câu hỏi lạ kỳ như vậy làm chàng ngượng nghịu nói:

- Chuyện này không thể nói được hôm nay.

Hữu Tâm Nhân lại hỏi:

- Nếu như người có một cơ hội báo đáp, thì người sẽ nghĩ thế nào?

Hoàng Thượng Chí không nghĩ ngợi đáp:

- Cần gấp dịp đền ơn thì nhứt định tôi phải làm ngay!

Hữu Tâm Nhân vồn vã, nói:

- Tốt lắm! Hiện tại gia mẫu có lời dặn...

Hoàng Thượng Chí vội hỏi:

- Lệnh đường đâu?

Hữu Tâm Nhân nói:

- Mẹ tôi vừa rời khỏi đây chẳng lâu.

Hoàng Thượng Chí lấy làm lạ vội hỏi:

- Tại sao lệnh đường không muốn gặp tôi?

Hữu Tâm Nhân nghiêm trang nói:

- Chẳng phải vậy! Trước khi mẹ tôi rời khỏi đây, bà có dặn tôi nói lại với người, hiện nay cái tên Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí không còn sống trên đời này nữa, vậy phải đổi tên cải họ, từ nay không cho ai biết chỉ trừ...

Hoàng Thượng Chí lấy làm lạ, ngắt lời:

- Trừ ra ai?

Hữu Tâm Nhân vội nói:

- Trừ ra Chủ Nhân Quỷ Bảo là Huyết Sợ mà thôi.

Hoàng Thượng Chí mặt biến sắc, bước đến ba bước, hỏi:

- Cô nương! Lệnh đường bảo như vậy với ý gì?

Hữu Tâm Nhân nói:

- Tôi chẳng rõ! Và người nên đến bái phỏng Chủ Nhân Quỷ Bảo.

Hoàng Thượng Chí càng lạ lùng, vội, hỏi:

- Bái phỏng chắc là ngày đó tôi sẽ bị Chủ Nhân Quỷ Bảo đánh tan xương, nát thịt và đốt cháy thành than?

Hữu Tâm Nhân cười khẽ nói:

- Người nhầm rồi! Gia mẫu nói ra chuyện gì, đều có ý nghĩa cả.

Hoàng Thượng Chí chẳng nói nữa, đưa mắt nhìn quanh thấy xác chết nằm ngổn ngang, không rõ chuyện gì đã xảy ra, vội hỏi:

- Những người chết ở đây thuộc phe phái nào?

Hữu Tâm Nhân đáp:

- Thủ hạ của Thiên Tề Giáo!

Hoàng Thượng Chí vội hỏi:

- Tất cả đều chết dưới tay cô nương?

Hữu Tâm Nhân đáp:

- Không! Chúng nó rượt bỏ một cô gái và cô gái ấy chạy đến đây. Người có biết cô gái này không? Cô ta tên là Ngô Tiểu My.

Hoàng Thượng Chí nghe nói sợ hãi mặt biến sắc vội hỏi:

- Biết chứ! Biết rõ nàng nhiều! Nàng có sao không?

Hữu Tâm Nhân mỉm cười, hỏi:

- Người đã yêu cổ rồi à?

Hoàng Thượng Chí nghe câu hỏi lạ lùng này, vội nói:

- Cô nương bảo như thế có ngụ ý gì?

Hữu Tâm Nhân đáp:

- Không có ý gì cả. Ta thấy người có dáng hốt hoảng và mất bình tĩnh khi nghe đến tên Ngô Tiểu My, cho nên luôn tiện hỏi chơi đấy mà!

Hoàng Thượng Chí nói:

- Nàng là người ân đã cứu mạng tôi. Tôi còn nặng một mối nợ này chưa báo đáp.

Hữu Tâm Nhân nói:

- Ngô Tiểu My đã bỏ đi rồi! Nàng định chắc rằng người đã từ giã cõi đời này!

Hoàng Thượng Chí nói:

- Cô nương đã bảo với nàng như thế?

Hữu Tâm Nhân nói:

- Người hãy quay mặt ra phía trước xem sao?

Hoàng Thượng Chí đứng dậy bước ra khỏi hòn đá ẩn núp, ngó thấy một ngôi mộ mới đắp! Chàng bước đến gần thấy trên nấm mộ có gắn một tấm bia để rằng:

“Đây là nơi an nghỉ cuối cùng của Hoàng Thượng Chí và Đông Phương Huệ tròn nghĩa đá vàng...”

Tâm tư Hoàng Thượng Chí bối rối! Chàng nhớ lại những chuyện đã qua, ngày nào cùng Huệ đệ kết nghĩa anh em... và tại sao Huệ đệ đã chết tại đây? Nghĩ đến những cảm tình của người em kết nghĩa bất giác hai dòng lệ chảy dài, chàng quay sang Hữu Tâm Nhân hỏi:

- Cô nương, ngôi mộ này ai đã...

Hữu Tâm Nhân ngắt lời:

- Do tiểu hóa Đông Phương Huệ lập ra.

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

- Còn hai hàng chữ trên tấm bia do ai khắc, cô nương có biết không?

Hữu Tâm Nhân nói:

- Đông Phương Huệ đối với người sống chẳng nên đôi, nên muốn chung một mộ.

Hoàng Thượng Chí nói:

- Tại sao nó... nó đã...

Hữu Tâm Nhân điềm đạm đáp:

- Huệ đệ của người chưa chết hẳn đâu! Người đừng hoảng hốt. Nó thề trước mộ phần là sau khi trả cừu hận cho người xong, sẽ đến tự tử tại đây cho trọn lời thề vàng đá.

Hoàng Thượng Chí nghe lời nói của Hữu Tâm Nhân, bất giác hai hàng lệ tuôn rơi, chàng cảm động, nói:

- Huệ đệ nghĩa nặng tình sâu, ta là Hoàng Thượng Chí, lời thề sanh tử chi giao quyết không phụ...

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

- Nghĩa đệ tôi lúc đó đang bị thương chẳng hay bệnh tình sau đó thế nào?

Hữu Tâm Nhân nói:

- Đông Phương Huệ đến Liên Hoàn Thao tìm người, nàng bị phu nhân của Thiên Tề Giáo chủ bức chế, nhưng được gia mẫu cứu thoát. Sau đấy nàng quay về đây gặp thi thể của người, nàng muốn chết để trọn lời...

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Nàng chết vì tôi ư?

Hữu Tâm Nhân nói:

- Đúng vậy!

Hoàng Thượng Chí buồn bã hỏi:

- Sao cô nương không nói rõ sự thật cho nàng biết?

Hữu Tâm Nhân mỉm cười, đáp:

- Cũng vì có một nguyên nhân, ngày sau người tự hiểu?

Hoàng Thượng Chí hỏi nhanh:

- Vậy hiện tại có lẽ tại hạ không được nghe rồi!

Hữu Tâm Nhân nói:

- Lễ dĩ nhiên. Bà ta cũng không thể chiều theo ý người được!

Hoàng Thượng Chí nuốt nước bọt để khỏi nghẹn.

Thật ra mẹ con Hữu Tâm Nhân có những cử chỉ và hành động rất bí mật đối với chàng. Chàng lại mang ơn rất lớn. Chàng không muốn tỏ ra mình là kẻ vong ân bội nghĩa nên ôn tồn nói:

- Tôi chẳng bao giờ quên được Huệ đệ! Tôi sẽ đi tìm nó dù phải đến tận góc biển chân trời.

Hữu Tâm Nhân lẳng lặng rút trong túi ra một cái bao nhỏ đưa cho Hoàng Thượng Chí và bảo:

- Các hạ! Hôm nay Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí đã từ già cỗi trần thì các hạ hãy tạm nghe ta thay mặt đổi tên để cất bước trên giang hồ.

Hoàng Thượng Chí đưa tay tiếp lấy cái bao nhỏ và nói:

- Người trượng phu đứng trong trời đất quang minh chánh đại thì có lý nào lại phải thay mặt đổi tên?

Hữu Tâm Nhân nói như truyền lệnh:

- Nếu như người quyết tâm báo thù, thì đừng vì câu chuyện nhỏ nhen này...

Hoàng Thượng Chí nói:

- Tôi rất thắc mắc chẳng hiểu gì sao lệnh đường Thất Hồn Nhân lại bảo tôi đến yết kiến Chủ Nhân Quỉ Bảo? Còn kể rõ thân thế của tôi? Lệnh đường có biết đâu Chủ Nhân Quỉ Bảo là kẻ đại cừu của tôi!

Hữu Tâm Nhân lạnh lùng nói:

- Những chuyện này ngày sau người sẽ rõ. Hiện giờ người nên lập tức đến viếng thăm Chủ Nhân Quỉ Bảo...

Hoàng Thượng Chí kêu lên:

- Trời! Tôi phải viếng thăm kẻ đại cừu thù?

Hữu Tâm Nhân nói:

- Người đừng vội ngắt lời và lấy làm lạ! Tôi đã có ý chu toàn cho người và gia mầu còn lo lắng cho người hơn tôi nữa. Bà đã bảo tất có ý tốt! Nếu như người chẳng nghe lời, tôi e những mối thù của người không thể trả xong.

Hoàng Thượng Chí thấy rõ cảm tình của mẹ con Hữu Tâm Nhân đối đãi với chàng rất đặc biệt. Vả lại Thất Hồn Nhân dặn dò chàng năm lần bảy lượt về việc tìm đến viếng thăm Chủ Nhân Quý Bảo và nên cải trang đổi họ, lẽ nào chàng dám cho lời nói ấy là tầm thường.

Hữu Tâm Nhân quay mặt nói:

- Hoàng Thượng Chí! Tin hay không là do người, ta không nài ép. Hiện giờ ta phải ra đi.

Dứt lời Hữu Tâm Nhân đã mất dạng.

Hoàng Thượng Chí lòng rối bời, buồn vui hỗn hợp, chẳng biết nói gì để giã biệt Hữu Tâm Nhân. Hành động bí mật của mẹ con Hữu Tâm Nhân, đã gieo vào lòng chàng nhiều cảm giác là lạ!

Hoàng Thượng Chí nhủ thầm:

- Được! Ta thử thí nghiệm xem sao? Ta đến bái phỏng chủ nhân Bửu Bảo xem có chuyện gì lạ xảy ra chăng?

Chàng ngồi trên phiến đá mặt phẳng, quyết định làm theo lời dạy bảo của Thất Hồn Nhân.

Chàng mở chiếc bao nhỏ ra thấy trong có chứa một cái mặt nạ và một mớ tóc giả kết rất khéo léo.

Chàng lấy mớ tóc giả trùm lên đầu, mang chiếc mặt nạ vào. Lòng thấy thích thú chàng chạy nhanh xuống núi.

Khi đến bên một khe suối chàng cúi đầu nhìn xuống thấy da mặt vàng vọt, hình dạng đã biến thành một thiếu niên bệnh hoạn, trông rất buồn cười.

Chàng nhẩm tính:

- Ta phải chọn một tên cho phù hợp với gương mặt này, Bệnh, Bệnh gì nhỉ? Á à... Bệnh Thần. Bệnh Thần, cái tên này rất phù hợp với gương mặt! Có lẽ bắt đầu từ giờ phút này, trên giới giang hồ có xuất hiện một nhân vật mới Thần Bệnh, Bệnh Thần! Ha ha.

Hoàng Thượng Chí ré lên như cuồng dại, chạy nhanh xuống núi. Bỗng nhiên đầu chàng nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ:

“Ta hãy để nguyên vẹn cái thân hình này đi tìm Đông Phương Huệ biểu đệ, vì nó tưởng ta đã chết rồi! Ta sẽ chọc ghẹo nó chơi! Nhưng! Trời cao lồng lộng, góc biển lơ mờ thì biết Huệ đệ ta đã đi về đâu?”

Suy nghĩ lại trong giây phút, chàng trầm nhủ:

- Được rồi! Khất Cái Bang đầy đầy trong thiên hạ, tai mắt khắp nơi, ta chỉ cần tìm đến Nam Cái nhờ lão ca ca truyền một lệnh, thì ở đâu chẳng tìm ra? Còn chuyện đến gặp Chủ Nhân Quỷ Bảo hãy tạm dừng lại ít hôm đã.

Hoàng Thượng Chí chuyển mình qua hướng Nam tiếng bước.

Đi độ năm dặm đường, bỗng bên trái chàng có tiếng rú rất lạ, từ xa truyền lại.

Hoàng Thượng Chí tuy không rõ là ai nhưng cũng hiểu tiếng rú này phát ra do một tay nội lực rất cao.

Chàng dừng chân để nghe ngóng, và đoán chừng tiếng rú này phát ra ở khu rừng trước mặt.

Hoàng Thượng Chí nhanh như mũi tên, phóng mình vào khu rừng, đưa mắt nhìn bốn hướng.

Lạ thay, không một bóng người, và tiếng hú cũng không còn phát hiện nữa. Chàng tự hỏi:

“Chẳng lẽ mình nghe nhầm! Tiếng rú rất rõ ràng mà chẳng lẽ mình mất trí giác rồi ư? Thật quái dị!”

Chàng nghiêng mình nghe ngóng và chờ đợi...

Bỗng nhiên... có một giọng nói lạnh lạnh như từ dưới nắm mồ hoang vọng lên:

- Thằng nhỏ! Đừng chạy!

Hoàng Thượng Chí giật mình, trở mắt nhìn bốn phía, tuyệt nhiên không một bóng người.

Chàng bạo dạn hỏi:

- Người là ai?

- Ta à? Ha, ha, ha...

Tiếng nói phát ra chỉ cách chàng độ mười trượng, mà không tìm thấy bóng người! Rùng rợn quá!

Hoàng Thượng Chí toàn thân ớn lạnh! Chẳng lẽ ma quỷ hiện lên để ghẹo phá chàng? Chàng cố bạo dạn hỏi thêm:

- Người là ai?

Giọng nói kỳ lạ đáp:

- Ha, ha, ha! Lão phu đã ngâm hờn nuốt tử nơi chín tuổi tưởng đã sắp chết! Nào cậu bé đến đây thật là trời cao có mắt, không nỡ phụ lòng ta! Cậu bé ơi, cậu hãy ở đây đừng đi đâu nữa?

Hoàng Thượng Chí nghe giọng nói mà không rõ kẻ ở ấy đâu lấy làm lạ:

- Nếu người này chẳng phải quỷ ma hiện lên quấy phá, thì cũng là tay phép ẩn thân kỳ diệu.

Chàng lại hỏi thêm lần nữa:

- Vậy ông cho biết ông là ai?

Người lạ cười ngất nói:

- Lão phu là Ma Ma Tôn Giả!

Hoàng Thượng Chí lập lại:

- Ma Ma Tôn Giả?

Người lạ đáp nhanh:

- Phải, tên ta là Ma Ma Tôn Giả! Ta còn xưng là Ma Trung Chi Ma.

Hoàng Thượng Chí nghe xưng danh hiệu, quả quyết người này chẳng tốt, định bỏ chạy, và nói lớn:

- Tại hạ có nhiều việc quan trọng, không thể hầu tiếp tôn giả, xin miễn lỗi.

Ma Trung Chi Ma nói:

- Cậu bé thấy người chết chẳng cứu sao? Ta van người chẳng nên đi khỏi đây?

Hoàng Thượng Chí run run, ngồi xuống trên mặt đất, suy nghĩ:

- Thấy người sắp chết mà chẳng cứu, sao đáng gọi nghĩa hiệp? Có lẽ Ma Trung Chi Ma đang chờ người cứu chữa.

Chàng cất tiếng hỏi:

- Ma Trung Chi Ma! Ai chết mà chẳng cứu?

Ma Trung Chi Ma trầm giọng nói:

- Cậu bé chớ nóng nảy! Việc này không phải nói vài câu mà rõ được. Người hãy bước đến đây phien đá trước mặt kia ta kể cho người nghe...

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Có phải phiến đá to này không?
- Đúng rồi! Người hãy đẩy mạnh ra...

Hoàng Thượng Chí đưa mắt nhìn kỹ, thấy phiến đá này to độ sáu trượng vuông, nằm chắn ngang một cái gò cao, chàng hỏi tiếp:

- Ma Trung Chi Ma! Ông ở đâu?

Ma Trung Chi Ma lạnh lùng nói:

- Ôi! Câu bé chớ hỏi nhiều thêm bận, hãy đẩy mạnh phiến đá này ra rồi nói chuyện không muộn.

Hoàng Thượng Chí lấy làm lạ nên cất tiếng hỏi thêm:

- Sức lực ông có thừa, sao ông chẳng đẩy tảng đá đó mà thoát thân, cần gì phải nhờ đến tôi.

Ma Trung Chi Ma nói gấp:

- À! Người không được rời nơi đây! Nếu người bỏ chạy, lão phu sẽ quật chết đấy.

Hoàng Thượng Chí cười thầm:

- Lão đã nhờ mình cứu mạng lại hãm giết mình.

Chàng nói:

- Chỉ có đẩy phiến đá này ra thôi ư?

Ma Trung Chi Ma nói:

- Ừ, người hãy dùng nội lực đánh ba chưởng vào phiến đá tức thì phiến đá tan nát ngay.

Hoàng Thượng Chí cười lạnh lạnh, nói:

- Có phải ông muốn khảo sát võ công của tôi chăng?

Ma Trung Chi Ma nói:

- Không phải! Ta muốn người thi thố võ công là có ý tốt. Người muốn như thế vậy chăng?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Tôi xin nghe lời ông, nhưng công lực tôi còn kém, ông chớ cười.

Hoàng Thượng Chí đến phiến đá vỗ nhẹ mấy cái, rồi mới vung tay nói:

- Xin ông chú ý, tôi sẽ tung ra song chưởng đây!

Lời nói chưa dứt, song chưởng đã bửa ra ào ạt.

Nguyên chàng đã được Linh Quy truyền thụ một trăm năm công lực, cho nên chưởng lựa phát ra khí thế rất hung mãnh. Bùng, bùng mấy tiếng, phiến đá to bị chưởng phong đập mạnh làm tung vỡ tứ tán.

Luồng gió vừa tan, thì thấy nơi đấy lộ ra một cửa động nhỏ.

Một người tóc tai rối bù, từ trong động bước ra.

Hoàng Thượng Chí vội bước lui hai bước, nhìn thấy người này tóc dài xõa xuống mặt, một chòm râu dài tuột tở ra một ông lão kỳ quái xứng với cái tên Ma Trung Chi Ma.

Lão gật gù nói:

- Hà hà, thực đúng với ý trời! Cậu bé kia! Chưởng lực mi vừa thi thố có đủ một trăm năm công lực, lão phu thật không ngờ! Duyên trời dung ruổi cho lão phu được gặp, cậu bé có thể cứu được lão phu thoát khỏi ngũ hành.

Ma Trung Chi Ma nói xong khóc như mưa, rồi cười như điên dại, tiếng cười như xé không gian! Hoàng Thượng Chí có cảm giác muốn điếc tai, bể óc.

Chàng cố trấn tĩnh hỏi:

- Tiền bối có phải là Ma Trung Tôn Giả chăng?

Ma Trung Chi Ma cười ngất:

- Không lẽ ta lại giả danh sao?

Hoàng Thượng Chí cười lớn, hỏi:

- Tiền bối quả có đôi mắt thần, rõ được nội lực của tại hạ.

Ma Trung Chi Ma nói:

- Cậu bé! Cậu bé hãy vào chơi trong động!

Hoàng Thượng Chí vui vẻ bước vào trong đưa mắt quan sát thấy động này rất nhỏ, vuông vức độ hai trượng.

Lão già giương đôi mắt ra nhìn chàng, nói:

- Cậu bé, lại đây, lại ngồi xuống đây?

Hoàng Thượng Chí nghìn Ma Trung Chí Ma có vẻ e sợ. Tuy vậy chàng cũng gắng gượng ngồi xuống bên lão.

Ma Trung Chi Ma rất hài lòng, nói:

- Cậu bé! Sao mặt mày người đầy vẻ bệnh hoạn!

Hoàng Thượng Chí nói:

- Tại hạ lúc sanh ra như thế...

Ma Trung Chi Ma nói:

- Vậy tên họ người là gì?

Hoàng Thượng Chí ngập ngừng đáp:

- Tôi... tôi tên là Bệnh Thần!

Ma Trung Chi Ma cười ngặt nghẹo nói:

- Ha ha! Bệnh Thần! Thần Bệnh! Người tên là Bệnh Thần ư?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Ông tin hay không cũng được! Tôi là Bệnh Thần.

Ma Trung Chi Ma nói:

- Được rồi! Ta không cần biết người là gì cả. Chuyện đó không quan hệ! Ta chỉ hoan hỉ được gặp người! Duyên trời dung rỗi, ta có một câu chuyện muốn nhờ người, không rõ người có thể giúp ta hoàn toàn thành ý nguyện chăng?

Lão nói đến đấy đôi mắt tỏ ra van nài, cầu khẩn.

Hoàng Thượng Chí cảm động nói:

- Xin tiền bối cứ nói rõ ý nguyện xem sao?

Ma Trung Chi Ma đáp gọn:

- Ta chỉ nhờ người đánh một người!

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên trở mặt hỏi:

- Đánh người?

- Phải! Đánh người! Người vui lòng chứ?

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Tại sao tiền bối chẳng trả thù, lại nhờ tay kẻ khác?

Ma Trung Chi Ma mỉm cười, gượng gạo nói:

- Người hãy xem đây!

Vừa nói ông vừa duỗi đôi chân ra. Hoàng Thượng Chí nhìn thấy đôi chân của lão gãy đứt, chỉ còn hai ống xương khô. Đôi chân tàn phế này còn bước đi đâu được! Bất giác chàng thở dài vì chàng vô tình đã chạm đến sự đau khổ của kẻ tàn tật.

Trước mặt chàng một ông lão tự xưng là Ma Ma Tôn Giả, cái danh từ Ma Ma tuy quái gở nhưng rõ ra cũng không có gì lạ! Với thân hình của lão thì còn biết gọi gì hơn. Hoàng Thượng Chí thở dài, nói:

- Thật tôi không ngờ, lão tiên bối ra nông nổi! Chẳng dẫu gì lão tiên bối, tôi ra đời chưa lâu lắm.

Ma Trung Chi Ma nói:

- Người không nên lấy làm lạ về danh tánh của lão phu! Tuy lão phu là Ma Trung Tôn Giả nhưng giới võ lâm giang hồ thì gọi là Ma Trung Chi Ma...

Hoàng Thượng Chí làm gan hỏi:

- Theo lời lão tiên bối nói, thì thuở còn tung hoành trong giang hồ chắc tiên bối đã tạo ra một bang chủng tà ma phải không?

Ma Trung Chi Ma nói:

- Không phải thế! Ma Trung Tôn Giả việc làm rất phân minh danh hiệu là Ma, tỉ như danh hiệu Huyết Sọ...

Hoàng Thượng Chí giật mình hỏi:

- Huyết Sọ thế nào?

Ma Trung Chi Ma nói:

- Huyết Sọ, là biệt hiệu của Chủ Nhân Quỷ Bảo...

Hoàng Thượng Chí nghe qua như một luồng điện chớp nhoáng trước mặt, vội hỏi:

- Tiên bối rõ về chuyện Huyết Sọ!

Ma Trung Chi Ma nói:

- Đúng vậy! Lão phu quả có biết ít nhiều.

- o O o -